

PELETISPAAT
JA MUST DAAM

Nõbude Karlssonite sarjas on ilmunud

Kummitused ja spioonid, 2014

Metslased ja vombatid, 2015

Viikingid ja vampiirid, 2015

Koletised ja pimedus, 2016

Originaali tiitel:

Katarina Mazetti

Kusinerna Karlsson

Skräckbåten och Svarta Damen

Alfabetta Bokförlag AB, Stockholm

Toimetanud Katrin Naber

Kaane kujundus: Frida Axiö

Kaane illustatsioonid: Gunilla Hagström

Copyright text © 2014 Katarina Mazetti

Tõlge eesti keelde © Allar Sooneste ja Tänapäev, 2016

ISBN 978-9949-85-008-2

www.tnp.ee

Trükitud AS Printon trükikojas

Katarina Mazetti

NÖÖD KARLSSONID

PELETISPAAT
JA MUST DAAM

Rootsi keelest tõlkinud Allar Sooneste

NÕBUDE KARLSSONITE SUGUPUU

Vanaisa ja vanaema Karlsson

Neli tütart:

Ulla, uurija, abielus Allaniga,
neil on kaks last – tütred **Julia** ja **Daniella**,
hüüdnimega Kimmu

Molly, näitleja, **George**'i ema

Ellen, kokk, Claude Bouclé elukaaslane, **Alexi** ema

Frida, kunstnik

1. peatükk

Salapärased kujud

Rootsi idarannikul Idasadama linnakeses oli soe suveõhtu. Oli juuli keskpaik, päevad olid pikad ja valged ning päike loojus alles pärast kella üheksat õhtul. Sadama lähedal supelrannas langes liivale juba pikki varje.

Kui oli juba peaaegu täiesti pime, võis seal korraga märgata hiilivate kujude rida. Nad hajusid ja asusid pikkamisi mööda randa edasi liikuma. Näis, nagu kannaksid nad mingisuguseid kotte, ja kui hoolega järele vaadata, võis tähele panna, et nende seas oli nii täiskasvanuid kui ka lapsi. Kuid tegelikult ei näinud neid üksi inimsilm, sest Idasadamas oli tavaline argipäevaõhtu ja kõik külaelanikud vaatasid kodus telerit, kui nad ei olnud veel magama heitnud.

Ainus, kes neid nägi, oli kummalise välimusega sasisitud koer. See oli labradori ja hiina harjaskoera ristand. Koera kõrvad nägid välja nagu nahkhiire tiivad, valged karvatutid küljes, ning tema keha oli must ja kohmakas, käpad olid suured. Ta uitas tumedate kujude vahel ringi ning laskis end kord ühel, kord teisel silitada.

Viimaks näis, nagu oleksid hiilivad kujud saanud valmis

selle, mida nad sinna tegema olid tulnud, ja nad lahkusid hanereas rannast, koer saba liputades järel. Nad kogunesid kobarasse, vestlesid veidi aega sosinal ja kadusid siis vaikselt keskväljaku suunas. Väljak oli täiesti tühi, isegi vortikiosk oli õhtuks suletud. Uhkest purskkaevust, mis asus väljakul keset haljasala, purskusid ainsa põleva tänavalaternana valguses välja sillerdavad veejoad. Kuulda ei olnud mitte midagi peale vaikse pladina.

Äkitselt varjasid sätendavaid veepritsmeid ümber purskkaevu askeldavad tumedad kujud.

*

Väljakuservas asuvas elegantsses villas elas poliitik nimega Sture Hörnman, tema oli üks neist, kelle sõna Idasadamas maksis. Praegu istus ta ettetõmmatud kardinatega elutoas ja vaatas telerist Englise liiga jalgpallimatši. Tema naine Lilian seisis akna juures ja kastis potitaimi. Korruga märkas naine kardinaprao vahelt, et väljakul on midagi toimumas.

„Sture!“ ütles ta. „Sture, seal väljas on keegi, kes ... ma ei tea ... mida nad seal teevad?“

„Tasa!“ nähvas mees. „Nüüd jooksis mul Tottenhami–Arsenali matši lõpptulemus kõrvust mööda!“

Hiljem kahetses ta, et tol õhtul oma naist ei kuulanud.

*

Järgmisel varahommikul vantsis Sigurd Sulesepp, kohaliku ajalehe Idasadama Teataja ainus ajakirjanik, üle väljaku. Tal oli tavaks teha hommikuti linnakeses varane ringkäik, et saada juhul, kui öö jooksul peaks olema midagi juhtunud, esimesena uudistele jaole.

See küll ei tähendanud, et Idasadamas alatasa midagi juhtuks. Viimane suur sensatsioon olid ju olnud maskeraadivargused, mis pandi toime mullu sügisel *halloween*'i ajal. Uudis oli olnud ka uus tänavavalgustus, kus üks valgusti kohe katki läks, sest märtsikuus oli keegi kräunuvat kassi kiviga visanud. Ja siis muidugi see varastatud jalgratas, mis Storrallast üles leiti. Sigurd Sulesepp ohkas. Ei olnud kerge olla uudisteajakirjanik nii väikses linnas nagu Idasadam.

Sigurd Sulesepp pühkis laupa. Ta oli paks punapäine mees, kes kandis kotjaid teksaseid, tal olid märkmik ja pliiats alati käepärast. Kuid juba varasuvinegi soojus pani teda higistama ja ta otsustas korraks istet võtta kenal haljasalal keset väljakut, kus jahutav purskkaev ööd ja päevad läbi pladises.

Aga mis see siis on? Sigurd Sulesepp jäi seisma ja põrnit-
ses. Mis oli purskkaevuga juhtunud?

See oli kõrge ja kaunis purskkaev, mis kujutas kaljul istuvat merineitsit. Teda ümbritsevate pronkskalade suudest purskas igas suunas vett välja.

Kuid täna oli purskkaevul midagi tõsiselt viga. Keegi oli kalade suud prahti täis toppinud: jäätisepaberid, ajalehed, suitsupakid ja kommikotid. Nii hajusid veejoad kalade suus ettearvamatult laiali ja kes liiga lähedale läks, sai märjaks. Merineitsile oli kaela asetatud tühjadest mõlkis karastusjoogipurkidest kaelakee ja pead kattis poolik katkine rannapall.

„Risustamine! Prügiterroism!“ hüüdis Sigurd Sulesepp valjult iseendale ja vaatas ringi. Ta tundis terrorismi vastu suurt huvi ja pidas terroristideks kõiki, kes selleks vähegi põhjust andsid. „KES seda tegi?“

Keegi ei vastanud talle. Kuid sadama poolt hiilis talle lähemale kummaline koer, kõrvad nagu nahkhiire tiivad. Pingi kõrval, kus istus Sigurd, kõverdas ta selga ja jättis endast järele suure junnihunniku.

„See on juba liig ...“ kisendas Sigurd. „Isegi loomad on hakanud meie kaunist väljakut reostama! Kasi siit minema, elajas!“

Väikeses pargis kasvava leinakase varjus seisis naine ja jälgis läbi okste Sigurd Suleseppa. Naine kandis korralikku musta kostüümijakki ja seelikut, tal oli surnukahvatu külmade siniste silmadega nägu. Ta naeris vaikselt, nii et teravad hambad paistsid, pöördus siis ümber ja kadus kitsasse tänavasse, mis väljakust eemale viis.

2. peatükk

Taaskohtumine

Perekond Karlsson – ema Ulla, isa Allan ning tütred Julia ja Kimmu istusid ümber köögilaua ja sõid õhtust. Nende paks kirju kass, keda nad kutsusid Kassiniruks, passis laua all ja napsas ära kõik, mis juhtus maha kukkuma.

„Mõelge, me võiksime võtta suure ja korraliku linnadžiibi, kui uut autot ostma hakkame,“ pidas isa aru. „Nelikleolise, millega igalt poolt läbi pääseb. Me käime ju nii palju uurimisreisidel. Ja siis on meil vaja materjale ja varustust vedada.“

Kimmu turtsatas.

„Mis varustust?“ imestas ta. „Teil ei ole ju vaja kaasa võtta laboreid ega suuri masinaid, eks? Te pole üldse sedasorti uurijad. Te küsite inimestelt ainult, mis murrakuid nad räägivad, mida nad söövad, millist jumalat usuvad ja muud taolist.“

Kassiniru, kes sai alati aru, millest pererahva jutt parajasti käib, pistis pea ruudulise vakstuserva alt välja ja põrnitses isa. „Fnnniiiuuuu!“ kräunus ta.

Julia kibrutas laupa ja vaatas samuti isale rangelt otsa.

„Kas oled endale selgeks teinud, kui kahjulikud need ju-
bedad linnadžiibid keskkonnale on, isa? Need võtavad ko-
hutavalt bensiini ja ...“

„Jajah, Julia, ole nüüd tasa ja söö. Me räägime sellest
mõni teine päev,“ vastas isa lepitavalt. Kuid Julia ei lask-
nud end vaigistada. Ta oli äsja näinud huvitavat telesaadet
keskkonna saastamisest.

„... lennukite heitgaasidest ei tasu üldse rääkidagi. Muide,
meile ei oleks ÜLDSE autot vaja, ja varsti on Gröönimaa
jää sulanud ...“

Nüüd muutus Kimmu murelikuks.

„Gröönimaa jää? Mis siis jääkarudest ja merihobudest
saab? Ja nendest väikestest ümaratest onnidest, milles seal
elatakse – igludest? Ei, isa, ära seda küll tee!“

Isa vaatas lastele pahuralt otsa.

„Ah et kasvuhoooneefekt on puhtalt vaid minu süü? Kas
teate, tüdrukud, see on tõesti tore, et te homme Pütisaarele
tädi Frida juurde sõidate. Siis saame koju veidikeseks rahu
ja vaikust.“

Julia ei jätnud ikka veel järele.

„Luba, isa, et sa linnadžiipi ei osta, sel ajal kui me ära
oleme?“

„Ta lubab,“ kinnitas ema Ulla ja heitis isale range pilgu.
Õed ohkasid kergendatult. Emal oli tavaks sõna pidada ka
siis, kui ta selle isa eest andis.